

Arrest

nr. 105 759 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 november 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van voornoemde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op zijn relatie met zijn Nederlandse vriendin mevrouw M. A., S., met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ondertekend. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, impliceert echter enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM.

Dat betrokkene in Kaapverdië niemand meer heeft waar hij (tijdelijk) terecht kan, is weinig aannemelijk, ook als hij enige tijd in Nederland zou verbleven hebben. De twee jaar dat hij in België verblijft, wegen niet op tegen de veel langere periode dat hij in zijn land van herkomst heeft verbleven. We hebben dit argument evenmin in het voordeel van betrokkene weerhouden.

De elementen die wijzen op de integratie van betrokkene, het feit dat hij sinds 2010 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is, een bankrekening heeft, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 92 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde, merken wij op dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de Belgische wetten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 11 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatste nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 19 december 2012.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals de schending van "het motiveringsbeginsel". Verzoeker voert aan dat er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Kaapverdië en dat moeilijk kan verwacht worden dat verzoeker naar Senegal zou reizen om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Dakar, welke in vogelvlucht maar liefst 500 km verwijderd is van Kaapverdië en waartoe zelfs vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen. Verzoeker meent ook dat het dan geen betoog behoeft dat hij niet over een sociaal vangnet beschikt om in Dakar zijn aanvraag in te dienen omdat hij reeds heel zijn leven in België en Nederland verblijft, in Nederland zijn studies volgde, dat familieleden in België en Nederland verblijven, dat hij verder geen enkele binding heeft met het land waarvan hij de nationaliteit bezit, dat hij in Portugal geboren werd en zelfs nog nooit in Kaapverdië is geweest. Verzoeker vervolgt dat hij voor zijn komst naar België bij zijn vader in Nederland verbleef, hetgeen blijkt uit de rapporten welke aan verzoeker in Nederland werden afgeleverd en thans zelfs definitieve verblijfsvergunning in Nederland mocht bekomen, dat het voor verzoeker derhalve onmogelijk is om terug te keren naar Kaapverdië, waar geen enkel familielid verblijft.

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij geen binding heeft met Kaapverdië, geboren is in Portugal en heel zijn leven in Nederland en België heeft gewoond. Bij gebrek aan administratief dossier kan niet worden nagegaan of verzoeker dit heeft aangebracht in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Dat betrokkene in Kaapverdië niemand meer heeft waar hij (tijdelijk) terecht kan, is weinig aannemelijk, ook als hij enige tijd in Nederland zou verbleven hebben. De twee jaar dat hij in België verblijft, wegen niet op tegen de veel langere periode dat hij in zijn land van herkomst heeft verbleven. We hebben dit argument evenmin in het voordeel van betrokkene weerhouden."

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel toe daterend van 26 november 2012 uit de Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens van de Gemeente Rotterdam in Nederland. Hieruit blijkt dat verzoeker sinds 23 februari 1999 in Nederland woont en op 13 september 2010 vertrokken is naar België. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat het bestuur hier bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon houden.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat, bij gebrek aan administratief dossier, de Raad niet kan nagaan of verzoeker aan het bestuur heeft meegedeeld dat hij heel zijn leven in Nederland en België heeft verbleven en nooit in zijn land van herkomst is geweest, zoals hij voorhoudt in het middel. Mocht dit het geval zijn, dan had het bestuur hiermee rekening dienen te houden en zou het motief *"Dat betrokkene in Kaapverdië niemand meer heeft waar hij (tijdelijk) terecht kan, is weinig aannemelijk, ook als hij enige tijd in Nederland zou verbleven hebben. De twee jaar dat hij in België verblijft, wegen niet op tegen de veel langere periode dat hij in zijn land van herkomst heeft verbleven. We hebben dit argument evenmin in het voordeel van betrokkene weerhouden."* niet steunen op een correcte feitenvinding. Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad echter zijn wettigheidsstoetsing niet uitoefenen en niet nagaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het eerste middel is gegrond.

Gelet op de gegrondheid van het eerste middel, worden de overige middelen niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET